

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt onsdag den 25. marts 2026

Sag 95/2025

Anklagemyndigheden

mod

T1

(advokat Bjarne Overmark, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Retten i Randers den 16. april 2025 (2-636/2025) og af Vestre Landsrets 2. afdeling den 7. maj 2025 (S-0818-25).

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Hanne Schmidt, Ole Hasselgaard og Søren Højgaard Mørup.

Påstande

T1 har nedlagt påstand om, at landsrettens kendelse ændres, således at beslaglæggelsen ikke godkendes.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Sagsfremstilling

Østjyllands Politi modtog den 9. februar 2025 anmeldelse fra A om, at der i januar 2025 var stjålet smykker og perler fra hendes butik

Samme dag anmeldte også indehaveren af ..., B, tyveri, idet han i en periode fra august 2024 til januar 2025 havde fået stjålet perler og smykker fra sin butik. Han mistænkte T1 og T2 for at stå bag tyveriet.

I forbindelse med anmeldelsen af 9. februar 2025 oplyste A til politiet, at T1 og T2 på tidspunktet for anmeldelsen var til stede på et kræmmermarked i Randers, hvor de solgte perler og smykker. A havde fået tilsendt billeder af de smykker, som T1 og T2 solgte på kræmmermarkedet, og mente at kunne genkende en del af smykkerne som sine egne.

Østjyllands Politi sendte på den baggrund en patrulje til kræmmermarkedet, hvor de traf T1 og T2 og beslaglagde fem kasser med smykker med henblik på nærmere undersøgelse. Af politiets anmeldelsesrapport af 10. februar 2025 fremgår bl.a.:

”De foreviste herefter de kasser med smykker, som de havde haft oppe på standen. Der var tale om fem større plastkasser på størrelse med flyttekasser, indeholdende flere hundrede smykker. Kasserne stod alle bag i deres bil med regnr.

Grundet antal af smykker blev det vurderet, at det ikke var muligt for patruljen at konstatere ude på stedet hvilke smykker der var tale om, at der skulle være stjålet. Det blev derfor aftalt med de to mistænkte, at politiet ville beslaglægge kasserne med smykker med henblik på at undersøge dem nærmere. De blev ligeledes anmodet om at komme ind og forevise kvitteringer på smykkerne.

De var begge indforstået med beslaglæggelse og de kørte derfor selv til Randers Politigård i deres bil sammen med patruljen, hvor patruljen herefter sikrede kasserne med smykker under koster:

Nr. 1 til 5: Plastkasser med smykker.”

T1 og T2 blev senere sigtet for tyveri efter straffelovens § 276, jf. § 285. De nægtede sig skyldige.

Ved mail af 13. februar 2025 til Østjyllands Politi forespurgte T1 og T2s daværende advokat Lasse Hummelhof Frandsen, om de kunne få udleveret de beslaglagte genstande.

Den 5. marts 2025 anmodede advokat Kasper Fuhr Christensen på vegne af T1 Østjyllands Politi om at indbringe beslaglæggelsen for retten. Østjyllands Politi indbragte den 6. marts 2025 sagen for Retten i Randers.

Den 6. marts 2025 besluttede anklagemyndigheden, at alle smykkerne og perlerne skulle udleveres til T1 og T2, som den 7. marts 2025 afhentede dem på Randers politistation.

Den 16. april 2025 afsagde Retten i Randers kendelse, hvorved beslaglæggelsen blev godkendt. Af kendelsen fremgår bl.a.:

”T1 og T2 var, på grundlag af anmeldelsen fra A, på tidspunktet for beslaglæggelsen med rimelig grund mistænkt for en lovovertrædelse, som er undergivet offentlig påtale. Der var på samme grundlag desuden grund til at antage, at de beslaglagte effekter, kunne tjene som bevis og skulle konfiskeres eller tilbageleveres.

Retsplejelovens § 806, stk. 11, angår spørgsmålet om, hvorvidt afgørelse om beslaglæggelse kan træffes af politiet, eller skal træffes af retten. Da der ikke foreligger skriftligt samtykke, skal afgørelsen som udgangspunkt træffes af retten. Politiet kan imidlertid, såfremt betingelserne i retsplejelovens § 806, stk. 4, er opfyldt, foretage beslaglæggelse på øjemedet, og efterfølgende forelægge spørgsmålet for retten, hvis den indgrebet foretages overfor, anmoder herom.

Beslaglæggelsen er sket på grundlag af en anmeldelse om tyveri, og det fremgår af anmeldelsesrapporten, at de mistænkte på tidspunktet for beslaglæggelsen befandt sig på et marked for salg af effekterne. Indgrebets øjemed ville derfor forspildes, hvis retskendelse skulle afventes. Betingelserne for at foretage beslaglæggelse på øjemedet var derfor opfyldt jf. retsplejelovens § 802, stk. 1, jf. § 806, stk. 4.

Via sin advokat anmodede T1 den 5. marts 2025 kl. 12.12 om, at beslaglæggelsen blev indbragt for retten. Sagen blev forelagt for retten den 6. marts 2025 kl. 11.57 og således indenfor den i retsplejelovens § 806, stk. 4 fastsatte frist på 24 timer.

I forbindelse med beslaglæggelsen blev de mistænkte ikke vejledt om, at de havde mulighed for at indbringe beslaglæggelsen for retten. Manglende vejledning herom vil som udgangspunkt være tilsidesættelse af en væsentlig retssikkerhedsgaranti. Det fremgår af anmeldelsesrapporten, at de mistænkte gav mundtlig samtykke til beslaglæggelsen, og selv kørte effekterne ind på politigården. Det fremgår videre, at de begge fik advokat beskikket den 21. februar 2025, men først den 5. marts 2025 anmodede om forelæggelse af beslaglæggelsen. Den manglende vejledning af de mistænkte kan derfor ikke føre til, at indgrebet ikke godkendes.”

Vestre Landsret stadfæstede kendelsen i henhold til grundene den 7. maj 2025.

Den 3. oktober 2025 traf Østjyllands Politi afgørelse om, at der ikke ville blive rejst tiltale mod T1 og T2.

Anbringender

T1 har anført navnlig, at beslaglæggelsen ikke bør godkendes.

Hun gav samtykke til beslaglæggelsen, hvilket ikke er tilstrækkeligt til, at politiet kan foretage beslaglæggelse uden forudgående retskendelse, jf. retsplejelovens § 806, stk. 11.

Hun gav alene mundtligt samtykke, fordi hun blev bragt i den vildfarelse, at hun ikke havde et andet valg. Hun blev ikke vejledt om sin ret til at få prøvet lovligheden af beslaglæggelsen ved retten. Hvis hun var blevet vejledt om sine rettigheder, ville hun have modsat sig beslaglæggelsen og straks anmodet om domstolsprøvelse.

Det bestrides, at beslaglæggelsen kan anses for foretaget på øjemedet. Beslaglæggelsen kan ikke godkendes med henvisning til en anden hjemmel end den, der dannede grundlag for beslaglæggelsen, da den blev foretaget.

Den 13. februar 2025 anmodede hendes daværende forsvarer politiet om at tilbagelevere det beslaglagte. Politiet burde derfor have forelagt spørgsmålet om lovligheden af beslaglæggelsen for retten senest den 14. februar 2025. Der foreligger derfor en ganske betydelig fristoverskridelse.

Samlet set har politiets fejl i sagen haft væsentlig betydning for hende, hvorfor beslaglæggelsen ikke bør godkendes.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at det var med rette, at beslaglæggelsen er godkendt.

Det beror på en simpel formalitetsfejl, at T1s samtykke ikke blev sikret skriftligt, jf. retsplejelovens § 806, stk. 11.

Politiets manglende vejledning af T1 udgør i denne sag ikke en så betydelig tilsidesættelse af væsentlige hensyn til hendes retssikkerhed, at beslaglæggelsen ikke burde være godkendt.

Der må herved lægges vægt på, at de materielle betingelser for beslaglæggelsen var opfyldt, at begge mistænkte meddelte mundtligt samtykke til beslaglæggelsen og selv kørte smykkerne ind til politigården sammen med politiet, at spørgsmålet om beslaglæggelse blev indbragt for retten inden for 24 timer efter advokat Kasper Fuhr Christensens anmodning til politiet den 5.

marts 2025, og at betingelserne for beslaglæggelse på øjemedet også var opfyldt, idet øjemedet ville forspildes, hvis politiet havde afventet retskendelse.

Det fremgår ikke af forsvarerens mail af 13. februar 2025, at han ønskede spørgsmålet om beslaglæggelsen indbragt for retten. Fristen for at indbringe beslaglæggelse for retten var derfor ikke overskredet den 14. februar 2025.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagen angår, om politiets beslaglæggelse af T1s perler og smykker den 9. februar 2025 skal godkendes.

Politiet modtog den 9. februar 2025 anmeldelser fra to butiksindehavere om, at T1 og T2 havde stjålet perler og smykker fra deres butikker. Politiet fik oplyst, at T1 og T2 befandt sig på et kræmmermarked, hvor de solgte perler og smykker, og at en af butiksindehaverne havde genkendt nogle af dem som sine egne. Politiet beslaglagde samme dag fem kasser med perler og smykker fra T1 og T2 uden forudgående retskendelse, hvilket ubestridt skete med deres mundtlige samtykke.

Spørgsmålet er navnlig, om politiet var berettiget til at beslaglægge smykkerne uden forudgående retskendelse, og i givet fald om politiet burde have vejledt T1 om, at hun kunne modsætte sig beslaglæggelsen og få indbragt spørgsmålet om lovligheden af beslaglæggelsen for retten.

Politiet kan træffe afgørelse om beslaglæggelse, hvis den, som indgrebet retter sig imod, meddeler skriftligt samtykke til indgrebet, jf. retsplejelovens § 806, stk. 11.

Formålet med skriftlighedskravet er at afskære senere bevistvivl om, hvorvidt samtykke er meddelt (Folketingstidende 1998-99, tillæg A, lovforslag nr. L 41, s. 877, jf. Folketingstidende 1996-97, tillæg A, lovforslag nr. L 98, s. 2491).

Højesteret finder herefter, at manglende iagttagelse af skriftlighedskravet ikke i sig selv kan medføre, at en beslaglæggelse ikke er lovlig, når det som i det foreliggende tilfælde må lægges til grund, at der er givet samtykke.

Desuden finder Højesteret, at politiet ikke i en situation som den foreliggende havde pligt til at vejlede T1 om, at hun kunne modsætte sig beslaglæggelsen og få indbragt spørgsmålet om lovligheden af beslaglæggelsen for retten, jf. herved retsplejelovens § 807, stk. 1, 3. pkt., hvorefter politiet alene skal vejlede af egen drift om adgangen til at få spørgsmålet om beslaglæggelse indbragt for retten, hvis beslaglæggelsen foretages efter § 806, stk. 4 eller 5, i tilfælde, hvor øjemedet ville forspildes, hvis retskendelse skulle afventes.

På den baggrund finder Højesteret, at politiet var berettiget til at beslaglægge smykkerne uden forudgående retskendelse, idet betingelserne i retsplejelovens § 802, stk. 1, for at foretage beslaglæggelse af T1s perler og smykker var opfyldt, og idet beslaglæggelsen ikke stod i misforhold til sagens betydning og den ulempe, som indgrebet kunne antages at medføre, jf. lovens § 805, stk. 1.

Højesteret stadfæster derfor landsrettens kendelse om godkendelse af beslaglæggelsen. Det bemærkes, at der ikke er grundlag for at fastslå, at beslaglæggelsen skulle have været indbragt for retten tidligere end sket.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelse stadfæstes.

T1 skal betale sagens omkostninger for Højesteret.